

யாழ்ப்பாண தேசம்

கலாநிதி.க.குணராசா

வரதர் வெளியீடு

வணக்கம்

அறிவுக்களஞ்சியம் நூல்வரிசையில் முதலாவது வெளியீடு இப்போது உங்கள் கையிலிருக்கிறது.

நான் நடத்திய பல சஞ்சிகைகளில் 'அறிவுக்களஞ்சியம்' ஒரு வித்தியாசமான - சிறப்பான சஞ்சிகை. இளைஞர்களின் பொது அறிவை வளர்த்து அவர்களின் தரத்தை உயர்த்துவது அறிவுக்களஞ்சியத்தின் நோக்காக இருந்தது.

1995இல் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பிரளயம் போல ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வின் காரணமாக அறிவுக்களஞ்சியமும் அடிப்பட்டுப் போயிற்று. சில ஆண்டுகள் கழித்து நான் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பி வந்தபோது அறிவுக்களஞ்சியத்துக்கான ஆளணி அடுக்குகள் யாவும் சிதைந்து போயிருந்தன. பல வாசகர்கள் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கேட்டுக்கொண்ட போதிலும், என்னால் மீண்டும் அறிவுக்களஞ்சியத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடியவில்லை.

ஆனாலும், எமது இளைஞர்களுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல் அணையாமலே இருந்தது. அதன் விளைவாகத்தான் 'இன்றைய இளைஞர்களின் நாளைய வாழ்வுக்காக' என்ற குறிக்கோளுடன் அறிவுக்களஞ்சிய நூல்வரிசையைத் தொடங்கியிருக்கிறேன். அறிவுக்களஞ்சியம் சஞ்சிகையில் ஒரே இதழில் பல துறைப்பட்ட விடயங்களும் இருக்கும். நூலில் ஒரு விடயம் மட்டும் சற்று விரிவாகத்தரப்படும்.

ஈழத்து இலக்கியத் துறையில், இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமன்றி, என்போன்ற மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் பலதுறைகளில் இன்று ஒரே வழிகாட்டியாக விளங்கும் எனது நண்பர் 'செங்கை ஆழியான்' கலாநிதி, க.குணராசா, இந்த நூல்வரிசையின் முதலாவது நூலை எழுதித்தந்து தொடக்கம் செய்திருக்கிறார்.

நல்ல தொடக்கம். இனி பலதுறைகளிலும் இளைஞர்களின் பொது அறிவை வளர்க்கக்கூடிய நூல்கள் வந்து கொண்டேயிருக்கும். பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

யாழ்ப்பாணம்,

- வரதர்.

ஏப்பிரல் - 2006

அந்வுக் களஞ்சிய ழுல்வரிசை - 1

யாழ்ப்பாண தேசம்

கலாநிதி கந்தையா குணராசா
(செங்கை ஆழியன்)

வரதர் வெளியீடு

முதற்பதிப்பு : ஏப்பிரல், 2006.

வெளியீடு : வரதர் வெளியீடு,

84/3, மானிப்பாய் சாலை, யாழ்ப்பாணம். தொ.பே.:222 6164

அச்சுப் பதிவு : ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

விலை : Rs. 100/= 10/-

எமது பொற்றோர்களைப் பற்றி விபரங்களை அறிவதில் எமக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருக்கும். அதுபோல எமது நாட்டைப் பற்றிய விபரங்களை அறியவும் எமக்கு ஆர்வம் இருக்கும் - இருக்க வேண்டும். 'பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றம் வானிலும் நனிசிறந்தன.'

ஈழத்தமிழர்களுக்கு பெருமை சேர்த்த நாடு யாழ்ப்பாண நாடு.

யாழ்ப்பாண நாட்டின் சரியான ஒழுங்கான வரலாறை அறிவதற்கு ஈழத் தமிழ் மக்கள் அனைவருக்குமே பெரு விருப்பம் உண்டு.

அந்தக் காலத்தில் பாடசாலையில் படிக்கும்போது யாழ்ப்பாடியின் 'கதை'யையும், மாருதப் புரவீக வல்லியின் 'கதை' யையும், சங்கலியனின் 'கதை'யையும் படித்திருக்கிறோம். மயில்வாகனப் புலவர் என்பவர் 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' என்ற நூலை எழுதியதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆனால், ஆதாரபூர்வமான, முழுமையான யாழ்ப்பாண வரலாறைப் படிப்பதற்கு பல நூல்களைத் தேடிப் போக வேண்டியிருக்கிறது. அங்கேயும் குழப்பம்தான்.

நாடறிந்த எழுத்தாளர், கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியன்) அவர்கள் பல நூல்களையும் சரிவர ஆராய்ந்து, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை சரியாகவும் முழுமையாகவும் தந்திருக்கிறார். என்னுடைய வேண்டு கோளின்படி அதை மிகமிகச் சுருக்கமாகவும் தந்திருக்கிறார்.

கலாநிதி க. குணராசா, தாம் எழுதிய பல நூல்களின் காரணமாக செல்லும் இடமெல்லாம் சிறப்புப் பெறுபவர். இந் நூல் மிகச் சிறியதாயினும் அவருடைய எழுத்துத் துறையில் ஒரு திலகம் போல இருக்கும். ஈழத் தமிழ் மக்கள் சார்பாக அவருக்கு எனது பாராட்டுக்களும் நன்றியும் உரியன.

யாழ்ப்பாணதேசம்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பண்டைய பெயர் நாகநாடு, சிங்கைநாடு (சிங்கைநகர்), மணவை (மணற்றி), ஈழம், உத்தரதேசம், தமிழ்ப்பட்டினம் எனப்பலவாறு அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் வட பெரும் பகுதி ஆரம்பத்தில் நாகதீவு அல்லது நாகதீபம் என வழங்கப்பட்டது. இந்நிலப்பரப்பு நாகபூமி என்றும் அழைக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றாக ஒரு நாணயம் அகப்பட்டிருப்பதாக புஸ்பரெத்தினம் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாகதீவு என்ற பெயர் வரக்காரணம் இப்பிரதேசத்தின் ஆதிக்குடிகள் நாக மக்களாக விளங்கியமையாம். நாகதீவு என்ற பெயர் வட இலங்கை முழுவதற்கும் உரிய பெயராக ஆரம்பத்திலிருந்து, பின்னர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு மட்டும் உரியதாகி இன்று ஒரு தீவினைக் குறிப்பதாகக் (நயினாதீவு) குறுகிவிட்டது.

ஆரியர்கள் வட இந்தியாவில் நிலை கொண்டபோது, திராவிடர்கள் ஆரியர்களால் நெருக்கப்பட்டு இந்தியாவின் தென் பாகத்திற்கும் இலங்கைக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர். அவ்வாறு இடம் பெயர்ந்த திராவிடர்களின் குடியேற்றம் நாகதீவில் மிகக் கூடுதலாக நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். தென் இலங்கையில் சிங்களக் குடியேற்றம் நிலை கொள்ளத் தொடங்கியபோது வட இலங்கையில் திராவிடக்குடியேற்றம் வளர்வதாயிற்று. இந்தியாவிலிருந்து ஆக முப்பது மைல் கடலே வட இலங்கையைப் பிரிக்கின்றது. அதனை இலகுவில் மக்கள் கலங்களால் தாண்டி வட இலங்கையில் குடியேறினர். விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரே வட இலங்கையில் திராவிட நாகரிகம் நிலை பெற்றிருந்தது.

வட இலங்கையில் நாகர்களினதும் அவர்களோடு கலந்து திராவிடர்களினதும் குடியிருப்புகள் வளர்வது தென்னிலங்கைச் சிங்கள ஆட்சியாளருக்குத் தலையிடயைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இந்தியாவுடனான சகல தொடர்புகளும் வட இலங்கைத் துறைமுகங்களான மாதோட்டம், ஜம்புக்கோளம் (காங்கேசன்துறை அல்லது திருவடிநிலை) என்பனவூடாகவே நடந்து வந்தன. அதனால் வட இலங்கையான உத்தரதேசத்தைத் தென்னிலங்கையான தக்கிணதேசத்தின் ஆட்சியாளர் தம் ஆதிக்கத்தினுள் வைத்திருக்க விரும்பியதன் காரணமாக வட இலங்கையில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டுவரை சிங்கள ஆதிக்கம் நிலவியது. இரண்டாம் மஹிந்தன் (கி.பி.777-797) என்ற சிங்கள மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் உத்தரதேசத்து முதலிகள் (வடஇலங்கை) சிங்கள ஆட்சியாளனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தனர்.

உக்கிரசிங்களன்

சிங்கள ஆட்சியாளனுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த இப்புரட்சிக்குத் தலைமை வகித்தவன் உக்கிரசிங்களன் என்பவன் ஆவான். கி.பி. 785 இல் நெடுங்காலம் தமிழர் இழந்திருந்த உரிமையை மீட்கும் வகையில் போரிட்டு நாகதீவினைப் பெற்றுக்கொண்டான். முதற் புரட்சியாளனும் நாகதீவின் முதல் மன்னனும் உக்கிரசிங்களன் ஆவான். அவன் கதிரமலையைத் (கந்தரோடை) தலைநகராகக் கொண்டு உத்தரதேசத்தை ஆட்சிபுரிந்தான். உக்கிரசிங்களன் கதிரமலையிலிருந்து ஆட்சி செய்த காலத்தில், சோழ இளவரசியாகிய மாருதப்பிரவல்லி தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொண்டு கீரிமலைக்கு வந்தாள். அவளை வலிந்து சிறைகொண்டு உக்கிரசிங்களன் மணந்து கொண்டான். அவளின் வேண்டுகோளிற்குச் செவிசாய்த்து மாவிட்டபுரம் கந்தகவாமி கோயிலை அமைப்பித்தான்.

இந்தியாவிலிருந்து அக்கோயிலுக்குரிய விக் கிரகங் களையும் பெரியமனத்துளார் என்ற பிராமணோத்துமரையும் வரவழைத்துக் கோயில் கட்டி, குடியமர்த்தினான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறும்.

தலைநகர் மாற்றம்

உக்கிரசிங்கன் கந்தரோடையிலிருந்த தலைநகரை யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலிருந்து பெருநிலப்பரப்பான பூநகரிப்பிரதேசத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டான். அதற்கான காரணங்கள் மிகத் தெளிவானவை. பௌத்தம் நாகதீவில் பரவியிருந்த காலகட்டத்தில் சிங்கள ஆட்சியாளரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து உக்கிரசிங்கன் அதனை விடுவித்திருந்தான். அவனது தலைநகரமான கந்தரோடைப் பிரதேசம் பௌத்தமக்களது முக்கிய வாழிடமாக மாறியிருந்தது. அத்துடன் சங்கமித்ததேரியின் (பிக்குணியின்) வருகைக்குப் பின்னர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வருகைதந்த பௌத்த யாத்திரிகர்கள் ஜம்புகோளப்பட்டினம் (திருவடிநிலை) ஊடாக வந்திறங்கினர். கந்தரோடையோடு வல்லிபுரத்திலும் பௌத்தமதமக்கள் பரவியிருந்தனர். தீவீர சைவனான உக்கிரசிங்கனால் கந்தரோடையில் தொடர்ந்திருக்க முடியவில்லை. இத்தகு நிலையில் தனது தலைநகரைச் சைவம் சிறப்புறக்கூடிய புதியபிரதேசமான பெருநிலப்பரப்பான வன்னிக்கு மாற்றிக் கொண்டான்.

வன்னிப்பிரதேசத்தில் பூநகரியில் அவன் உருவாக்கிக்கொண்ட புதிய தலைநகரிற்குச் சிங்கைநகர் எனப் பெயரிட்டான். சிங்கைநகர் என்ற பெயர் முதன்முதல் கதிரமலையிலிருந்து தலைநகரை வேறிடத்திற்கு மாற்றிப் புதிய தலைநகர் ஒன்றினை உருவாக்கிய உக்கிரசிங்கனின் பெயரைத் தாங்கி சிங்க(ன்)நகர் என வழங்கலாயிற்று. பண்டைய தமிழ் மக்கட் கூட்டத்தினர் தமக்குப்பரிச்சயமான தரைமேல் வடிகாலமைப்பினைக் கொண்ட நதிகள் பாய்கின்ற வன்னிப்பிரதேசத்தை ஆரம்பத்தில் தமது வதிவிடங்களாகக்

கொண்டிருந்தனர். பூநகரி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் ஆகிய பிரதேசங்களின் தரையமைப்பும் வடிகாலமைப்பும் நீர்ப்பாசனக் குளங்களை நிறுவிப் பயிர்ச்செய்கை பண்ணச் சாதகமான நிலைமை அவர்களால் ஆரம்பத்தில் விரும்பப் பட்டிருக்கின்றது. தரைமேல் வடிகாலற்ற யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பிரதேசமானது மணல் கிராமமாகவும் (வலிகாமம்), மணற்றியாகவும் (வடமராட்சி) எமது பண்டைய மக்களால் கருதப்பட்டு விரும்பிக் குடியேற்றப்படவில்லை.. எனவே தமிழரது பண்டைய குடியிருப்புகள் பெருநிலப்பரப்புகளில் கூடுதலாக அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாடி

உக்கிரசிங்கன் சிங்கைநகரிலிருந்து அரசாற்றும் காலத்தில் நரசிங்கன் எனும் ஆண்மகவும் செண்பகவதி எனும் ஒரு பெண்மகவும் பிறந்தார்கள். உக்கிரசிங்கனுக்குப் பின்னர் அவனது மகன் நரசிங்கன், ஜெயதூங்கபரராசசிங்கன் எனும் நாமத்துடன் அரசனானான். அவனாட்சிக்காலத்தில் தான் பாரம்பரியமாக வழங்கிவரும் கதையின் நாயகனான யாழ்ப்பாடி வருகை நிகழ்கிறது. நரசிங்கன் அரசியற்றும் நாளில் யாழ்ப்பாடி எனும் பாணகுலத்தவன் ஒருவன் பரிசில் பெறுவான் வேண்டி அரசரவைக்கு வந்து தனது திறமைகளைக் காட்டினான். அரசன் மகிழ்ந்து இப்போது கரையூர், பாஷையூர் என்றழைக்கப் படுவதாகிய மணல்மேட்டைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். யாழ்ப்பாடியும் உவகையுடன் ஏற்று தன்னூர் சென்று தன் குலத்தவருடன் வந்து அவ்விடங்களைத் திருத்திக் குடியேறினான். அவன் பெயரால் அவ்விடம் யாழ்ப்பாணம் என்றழைக்கப்பட்டது. அப்பெயர் பின்னர் பறங்கிக்காரர் கட்டிய நகருக்காகி, ஈற்றில் குடாநாடு முழுவதற்குமுரியதாகிவிட்டது.

கண்தெரியாத ஒரு யாழ்ப்பாடியின் இசைக்குப் பரிசாகத் தன் இராச்சியத்திற்கு வடக்கே இருந்த மணல் வெளியை தமிழ் மன்னன் ஒருவன் பரிசளித்தாகக் கூறும்

இச்சம்பவத்தின் உண்மை பொய் எவ்வளவு என்பதை விடுத்து மணல் வெளியாகிய யாழ்ப்பாணம் வடக்கேயிருந்ததென்றால் அதைப் பரிசாகத்தந்த மன்னன் இருந்தவிடம் தென்னிலப் பரப்பாக இருந்தது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கதே.

பாண்டியர் படையெடுப்பு

சிங்கைநகரிலிருந்து நரசிங்க ஜெயதுங்கன் வடஇலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் ஸ்ரீமாறஸ்ரீவல்லபன் என்ற பாண்டிய மன்னன் (815 - 862) இலங்கை முழுவதையும் வென்று திறைபெற்றுச் சென்றான். பாண்டியனின் பிரதிநிதி வட இலங்கையை நிர்வகித்திருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் நிகழ்ந்த தென்னிந்தியப் படையெடுப்பு சோழமன்னன் பராந்தகனுடையதாகும். பின்னர் 1003 இல் ராஜராஜசோழன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்டான். உத்தரதேசத்தை சோழரால் நியமிக்கப்பட்ட அரசுப் பிரதிநிதிகள் நிர்வகித்து வந்தனர். 948 இல் புவனேகவாகு அல்லது புவனேகவாசர் என்பவன் சிங்கைநகரின் பிரதிநிதியாக விளங்கினான். சோழபராந்தகனின் பிரதிநிதியாக இவன் இருந்திருக்க வேண்டும். புவனேகவாகு பூநகரியிலுள்ள நல்லூரில் தனது மாளிகையை அமைத்துக் கொண்டான். பூநகரியிலுள்ள நல்லூர் என்ற பிரதேசமே தமிழ் அரசின் புராதன நல்லூர் ஆகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை சிங்கைநகர் வட இலங்கையின் தலைநகராகவும் இந்த அரசு சோழரின் ஆதிக்கத்தினுள்ளும் இருந்தது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாற்றில் 13 ஆம் நூற்றாண்டு மிகமுக்கியமான காலகட்டமாகும். சுதந்திர தமிழ் இராச்சியம் நிறுவப்பட்டு நிலைகொண்ட காலம் இதுவாகும். சோழரின் படையெடுப்பின்போது அதன் தளபதியாக இங்கு வந்த ஆரியச் சக்கிரவர்த்தி என்பவனின் நாமத்தைத் தம் பெயரோடு இணைத்துக் கொண்ட தமிழ் மன்னர்களின்

ஆட்சிக் கால ஆரம்பமாக பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டு விளங்குகின்றது.

கலிங்கத்துமாகன்

1215 இல் கலிங்கமாகன் என்பான் இலங்கையைக் கைப்பற்றி 1236 வரை இருபத்தொரு வருடங்கள் (40 வருடங்கள் எனவும் கணக்குண்டு) பொலநறுவையிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தினான். இலங்கைவரலாற்றில் இம்மன்னனின் படையெடுப்பும் ஆட்சியும் மிக முக்கியமான திருப்பு முனைகளாகும். சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் இம்மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தினைக் கொடுங்கோலாட்சியாகப் சித்திரிக்கின்றன. முன்னர் சிங்களவர்களால் தமிழர்களிடமிருந்து அபகரிக்கப்பட்டிருந்த நிலங்கள் சொத்துக்கள் என்பனவற்றினை இவன் பறித்துத் தமிழ் மக்களுக்கு மீள அளித்தான். 'சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இடையே தர்மமான சமத்துவம் பாராட்டிய எல்லாளைப்போலமாகன் விளங்கவில்லை. இவன் தன் தமிழ்த்துணைவரிடம் விஷேடமாக அன்பு பாராட்டி அவர்களுக்கு வயல்களும், புற்றரைகளும், வீடுகளும், தோட்டங்களும், பணியாட்களும், மாடுகளும், எருமைகளும் தொகுத்துக் கூறுங்கால் சிங்களவர்களின் உடைமைகள் யாவற்றையும் கொடுத்தான். 'அந்தோ, காலனின் தூதுவர் போன்ற அந்தத் தமிழ்ப் பூதங்கள் இப்படியே இந்த இராச்சியத்தையும் சமயத்தினையும் அழித்தனர்' எனச் சூளவம்சம் புலம்பும். தமிழர் பிரதேசங்களைப் சிங்களவரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து மீட்டு, இராசரட்டை எனப்படும் வடபகுதியில் குடியேறியிருந்த சிங்கள ஆக்கிரமிப்பாளர்களைத் தென்புலம் பெயர வைத்தவன் மாகன். இவனுடைய ஆட்சியில் வாழ்விருந்த சிங்கள மக்கள் தென் பகுதிகளுக்குக் குடிபெயர்ந்தோடினர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் குடியேறியிருந்த சிங்கள மக்களும் பயத்தால் அவ்விடங்களைவிட்டுத் தெற்கே புலம் பெயர்ந்தனர்.

கலிங்கத்துமாகன் ஆட்சி, தமிழ்மக்களுக்குச் சாதகமாக விருந்தது. 1236 இல் 2ஆம் பராக்கிரமபாகு என்ற சிங்கள மன்னன் கலிங்கத்துமாகனை வெற்றி கொண்டு பொலநறுவையிலிருந்து தூரத்திவிட்டான். மாகன் வட இலங்கையில் 1242 வரை கரந்துறைந்தான்.

இக்குறித்த காலத்தில் சிங்கைநகரிலிருந்து வட இலங்கையைப் பாண்டிமழவன் என்ற அதிகாரி நிர்வகித்து வந்தான். தென்னிலங்கைச் சிங்கள மன்னனின் அச்சுறுத்தல் ஆரம்பமானபோது பாண்டிமழவன், கரந்துறைந்திருந்த கலிங்கமாகனை வலிந்து அழைத்து வந்து விஜயகாலிங்க ஆரியச் சக்கிரவர்த்தி என்ற நாமத்தோடு அரியணையில் அமர்த்தி, வடஇலங்கையின் அரசனாக்கினான். தமிழர் அரசின் முதலாவது ஆரியச் சக்கிரவர்த்தி இவனேயாவான். கலிங்கமாகன் சிங்கைநகரின் மன்னனாக அமைந்ததால் சிங்கைஆரியன் எனவும் அழைக்கப்பட்டான்.

தலைநகர் மாற்றம்

சிங்கைநகரிலிருந்து தலைநகரை மீண்டும் நாகதீவுக்கு (யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிற்கு) இடம் மாற்றிய பெருமை இந்த காலிங்க ஆரியச்சக்கிரவர்த்திக்கேயுரியது. உக்கிரசிங்க மன்னன் கதிரமலையிலிருந்து (கந்தரோடை) தனது தலைநகரைப் பூநகரிச் சிங்கைநகருக்கு மாற்றிக் கொண்டான். யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் பௌத்தமும் சிங்களவரும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்ததால் இத்தலைநகர் இடமாற்றம் நிகழ்ந்தது. மீண்டும் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த நிலைமை மாறியது. கலிங்கத்துமாகன் பொலநறுவையைக் கைப்பற்றியதும் ஏற்பட்ட பயத்தால் நாகதீவிலிருந்து சிங்கள வர்கள் தென்புலம் நோக்கி வெளியேறினர். கலிங்கத்துமாகன்,

விஜயகாலிங்க ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி என்ற நாமத்தோடு சிங்கைநகரில் முடிபுனைந்து கொண்ட செய்தி எஞ்சிய பௌத்த சிங்களவர்களையும் இடம் பெயர வைத்தது.

அக்கால நாகதீவின் தென்பகுதியில் இன்றைய நல்லூர்ப்பகுதியில் ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்ற குடியிருப்புக் காணப்பட்டது. யாழ்ப்பாடி பரிசிலாகப்பெற்று அமைத்துக் கொண்ட குடியிருப்பு இதுவாகும். வன்னிப்பிரதேசத்திலிருந்து சிங்கநகரை யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிற்கு இடம் மாற்றுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன. கலிங்கத்துமாகனின் படையெடுப்பால் வன்னியுட்பட இராசரட்டையின் நீர்ப்பாசன நாகரிகம் அழிவுறநேர்ந்தது. பௌத்தத்தையும் சிங்கள மக்களையும் இப்பகுதிகளிலிருந்து அகற்றும் நோக்கோடு இந்த வீரசைவனான கலிங்கத்துமாகன் எடுத்த நடவடிக்கைகள் 1500 ஆண்டுகளாக நன்கு பயிரிடப்பட்டு வந்த பரந்த வயல் நிலங்களைக் காடுபரவ வைத்தன. நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் கவனிப்பரின்றிச் சிதிலமடைந்தன. காட்டுநோய்கள் முக்கியமாக மலேரியா மக்களைப்பிடித்து அழிவை ஏற்படுத்தியது, வெள்ளப்பெருக்கும் வறட்சியும் இப்பகுதிகளில் சகசமாகின. மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்த உலர்நீர்தேசம் மக்கள் அரிதாக வாழும் பகுதியாக மாறியது. உத்தரதேசமும் இந்த நெருக்கடிக்குள்ளாகியது. அவற்றின் காரணமாக விஜயகாலிங்கன் சிங்கைநகரிலிருந்து இராசதானியை வடக்கே நகர்த்த விரும்பினான்.

சிங்கைநகரைவிட்டுக் குடாநாட்டிற்கு இராசதானியை மாற்றிக் கொள்வதற்கு இன்னொரு காரணம், காலிங்க ஆரியச்சக்கிரவர்த்திக்கு இயல்பாகவே சிங்கள மன்னரிடம் அடைந்த தோல்வியின் தாக்கமும் தூண்டியது. தென்னிலங்கையிலிருந்து தாக்குதல்கள் தொடரலாம் என்ற அச்சம் காரணமாக வடக்கே பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் தலைநகரை மாற்ற அவன் விரும்பினான். எல்லாவற்றிற்கும்

மேலாகத் தனது முன்னோர்களின் இராசதானியை மீண்டும் பழைய சைவச் சூழலில் தாபிக்க அவன் அவாவினான். விஜயகாலிங்க ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் மந்திரியாக விளங்கிய புவனேகவாகுவை அழைத்துப் புதிய தலைநகரை வடக்கே அமைக்குமாறு பணித்தான். அவன் கி.பி.1248 ஆம் ஆண்டு, 'நலமிகு யாழ்ப்பாண நகரி கட்டுவித்து, நல்லைக்குலவிய கந்தவேட்குக் கோயிலும் புரிவித்தான்.' என வைபவமாலை கூறும். யாழ்ப்பாணம் என்ற கிராமக்குடியிருப்பினை நகரக்குடியிருப்பாக்கிய பெருமை மந்திரி புவனேகவாகுவையே சாரும். சிங்கைநகர் எனப்பட்ட பூநகரி நல்லூரில் அமைந்திருந்தது போன்றதொரு கந்தசுவாமி ஆலயத்தை, அதாவது பூநகரி நல்லையில் குலவிய கந்தவேட்கு யாழ்ப்பாணநகரத்தில் ஓராலயம் அமைப்பித்தான். அந்த ஆலயமும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலெனப் எனப்பெயர் பெற்றது.

யாழ்ப்பாணநகரத்தில் கைலாயநாதர் கோயில், வெயிலுகந்த பிள்ளையார்கோயில், சட்டநாதர் கோயில், அரண்மனை, வதிவிடக்கட்டிடங்கள், வீதிகள் என்பனவும் இம் மன்னன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணதேசத்திற்கு இக்காலவேளையில் மக்கள் தேவைப்பட்டார்கள். நிலவளத்திற்கு ஏற்ப மனிதவளம் குறைந்து காணப்பட்டது. எனவே யாழ்ப்பாணதேசத்தின் சமூக பொருளாதார அரசியற் படைப் பலத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு வேறிடங்களிலிருந்து மக்களைத் தருவித்துக் குடியேற்றுவது அவசியமாயிற்று. எனவே காலிங்கஆரியன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வேளாண்குடிகளையும் அவர்களது அடிமைகளையும் இங்கு வரவழைத்தான். திருநெல்வேலி, (பாண்டிமழவன், செண்பகமழவன்) புலோலி (கனகமழவன்), பச்சிலைப்பள்ளி (நீலகண்டன்), தொல்புரம் (கூபகேந்திரன்), கோயிலாக்கண்டி (தேவராஜேந்திரன்), நெடுந்தீவு (தனிநாயகன்), பல்லவராயன்கட்டு (பல்லவராயன்),

இணுவில் (பேராயிரமுடையான்), இருபாலை (மண்ணாடுகொண்ட முதலி), தெல்லிப்பளை (கனகராயன், செண்பகமாப்பாணன் சந்திரசேகரமாப்பாணன்), மயிலிட்டி (நரசிங்கதேவன்) முதலான ஊர்களில் குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாண தேசத்தில் குடியேறிய பதினான்கு வேளாண்குடிகள் இவர்களே. இக்குடும்பங்கள் தத்தமது அடிமை குடிமைகளுடன் அவ்வவ்விடங்களில் வந்து குடியேறினர். அத்தோடு வன்னியர்கள் குடியேற்றமும் நிகழ்ந்தது. கரிக்கட்டு மூலைப்பற்று, முள்ளயவளை, மேல்பற்று, மேற்குமூலை, கிழக்குமூலை, திரியாய், கச்சாய், கட்டுக்குளம், திருகோணமலை, தம்பலகாமம், கொட்டியாரம், துணுக்காய், இத்திமடு, நெடுங்கேணி, நொச்சிமுனை, புல்வெளி, தனிக்கல் முதலான உத்தரதேசத்தின் பகுதிகளில் வன்னியர்கள் குடியேறினர். இப்பிரதேசங்களின் ஆதிக்குடிகளான நாகர்களுடனும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் படைவீரர்களாயும் குடியேறிகளாயும் வந்த மக்களுடனும் இப்புதிய வரவினரும் இணைந்து கொண்டனர்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள்

விஜயகாலிங்கச்சக்கரவர்த்திக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணதேசத்தின் மன்னர்கள் வருமாறு:

- 1.. சந்திரபானு (சாவகமன்னன்)
2. குலசேகரசிங்கைஆரியன் (பரராசசேகரன்-1 கிபி.1262)
3. குலோத்துங்க சிங்கைஆரியன்
(செகராசசேகரன் - 2. கிபி.1284)
4. விக் கிரமசிங்கைஆரியன் (பரராசசேகரன் -2. கிபி.1292)
5. வரோதயசிங்கைஆரியன் (செகராசசேகரன்-3. கிபி.1302)
6. மார்த்தாண்டசிங்கைஆரியன் (பரராசசேகரன்-3. கிபி.1325)
7. குணபூஷணசிங்கைஆரியன் (செகராசசேகரன்-4. கிபி.1347)
8. வரோதயசிங்கைஆரியன் (பரராசசேகரன்-4. கிபி.1360)

9. ஜயவீரசிங்கைஆரியன் (செகராசசேகரன்-5. கிபி.1380)
10. குணவீரசிங்கைஆரியன் (பரராசசேகரன்-5. கிபி.1410)
11. கனகசூரியசிங்கைஆரியன் (செகராசசேகரன்-6 கிபி.1440)
12. ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகு (கிபி.1450)
13. கனகசூரியசிங்கைஆரியன்
(சிங்கைப்பரராசசேகரன் கிபி.1467)
14. சிங்கைப்பரராசசேகரன் (கிபி.1478 -1519)
15. சங்கிலி செகராசசேகரன் (கிபி. 1519)
16. புவிராசபண்டாரம்
17. காசிநயினார் (கிபி.1565 -1570)
18. பெரியபிள்ளை செகராசசேகரன் (கிபி. 1570)
19. புவிராசபண்டாரம் பரராசசேகரன் (கிபி.1571 -1591)
20. எதிர்மன்னசிங்ககுமாரன் (கிபி.1591 - 1616)
21. சங்கிலிகுமாரன் செகராசசேகரன் (கிபி.1616)

விஜயகாலிங்க ஆரியச்சக்கிரவர்த்தியின் ஆரியணையைச் சந்திரபானு எனும் சாவகமன்னன் கவர்ந்து கொண்டான். இவனை 1262 இல் ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன் வெற்றிகொண்டு தலையைத் துண்டித்தான். அதன் பின்னர் காலிங்கச் சக்கிரவர்த்தியின் மகன் குலசேகரசிங்கை ஆரியன் மன்னனாகினான். குலசேகரசிங்கை ஆரியன் மன்னர்க்கடலில் முத்துக்குளிக்கும் உரிமை தனக்கென உரிமை பாராட்டிய சிங்கள மன்னன் புவனேகபாகுவுடன் பொருதி தனது உரிமையை நிலை நாட்டினான். மார்த்தாண்ட சிங்கைஆரியன் காலத்தில் இப்பன்பூட்டா என்ற முஸ்லீம் பயணி யாழ்ப்பாணதேசத்திற்கு வருகை தந்து, யாழ்ப்பாண மன்னனின் கடற்படையையும் செல்வத்தையும் பார்த்து வியந்துள்ளான். ஜயவீரசிங்கைஆரியன் காலத்தில் முத்துக்குளித்தல் சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்சினையில் தென்னிலங்கையின்

மன்னர்களில் ஒருவனான புவனேகபாகு என்பானை கம்பளை வரை படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்டதோடு கல்வெட்டொன்றில் அவ்வெற்றியைப் பொறித்தும் மீண்டான்.

யாழ்ப்பாண இராச்சிய வரலாற்றில் கனகசூரியசிங்கை ஆரியனின் காலம் முக்கியமானது. ஏனெனில் 1215 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1440 ஆம் ஆண்டு வரை ஆரியச் சக்கிரவர்த்திகள் கட்டிக்காத்த வட இலங்கையின் விலை மதிப்பில்லாத சுதந்திரத்தை தென்னிலங்கை மன்னனிடம் பறிகொடுத்த அவலம் இம்மன்னன் காலத்திலேயே நிகழ்ந்தது. கனகசூரியன் வட இலங்கையை ஆண்ட வேளையில் தென்னிலங்கையில் கோட்டை அரசனாக 6 ஆம் பராக்கிரமபாகு விளங்கினான். அவன் யாழ்ப்பாண ஆரிய மன்னர்கள் மீது மாறாத வன்மம் கொண்டிருந்தான். பராக்கிரமபாகு யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுப்பதற்கான ஆயத்தங்களை ஆரம்பத்திலிருந்தே செய்தான். 1450- ஆம் ஆண்டு தனது வளர்ப்புப் புத்திரனும் சேனாதிபதியுமான சப்புமல்குமரயா (செண்பகப்பெருமாள்) என்பானைப் பெரும் படையுடன் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்ற அனுப்பி வைத்தான். கோட்டை இராஜதானியின் இப்பெரும்படை தரை மார்க்கமாக வடக்கு நோக்கி நகர்ந்தது. கோட்டையிலிருந்து மேற்குக் கரையோரமாகப் புத்தளம், பூநகரிக் கரையோரப் பாதை வழியே இப்படை முன்னேறியது. சப்புமல்குமரயாவின் படை முதலில் எதிர்ப்பட்ட சீரும் சிறப்போடும் செழித்து விளங்கிய பூநகரிச் சிங்கைநகரைச் சிதைத்து அழித்தது. அதன் பின்னர் குடாநாட்டிற்குள் பிரவேசித்த சிங்களப்படையோடு எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தோற்ற கனகசூரியசிங்கைஆரியன் தன்னிரு புதல்வர்களுடன் இந்தியாவிற்குத் தப்பி ஓடினான்.

சிங்களப்படை யாழ்ப்பாணநகருக்குள் புகுந்து நகரில் எதிர்ப்பட்ட மாடமாளிகைகளை எல்லாம் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கியது. நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயில் உட்பட

பல கோயில்களும் தரைமட்டமாகின. தான் புரிந்த பாவத் திற்குப் பரிசாரம் தேடுவான் போன்று யாழ்ப்பாணநகரியைப் புதுப்பித்த சம்புமல்குமரயா அழிந்துபோன நல்லூர்க்கந்தசாமி கோயிலையும் புதிய இடத்தில், முத்திரைச்சந்தியில், கட்டுவித்தான். ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகு என்ற நாமத்தோடு யாழ்ப்பாணத்தின் அரியணையில் அமர்ந்தான். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தலைநகரான யாழ்ப்பாணம் பாழாய்விட்டதனால் இவன் நல்லூரைத் தலைநகராக்கிக் கொண்டான். உண்மையில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே நல்லூர் தலைநகராக மாறியது. ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகு நல்லூரிலிருந்து பதினேழு வருடங்கள் ஆட்சி செய்தான். 1467 ஆம் ஆண்டு அவன் கோட்டைக்குத் திரும்ப நேர்ந்தது. கோட்டை மன்னன் பராக்கிரமபாகு இறந்ததும் சங்கபோதி புவனேகபாகு அங்கு விரைந்து வந்தான். அதற்குள் கோட்டையின் அரசனாக முடிசூடிக் கொண்ட, பராக்கிரமபாகுவின் பேரனான ஜெயவீரனைக் கொன்றகற்றிவிட்டு தானே முடி சூடிக் கொண்டான். யாழ்ப்பாணத்தினை நிர்வகிக்க தனது படைத்தளபதி விஜயபாகு என்பானை நியமித்தான். தருணம் பார்த்திருந்த கனகசூரியனும் அவன் புதல்வர்களும் இந்தியாவிலிருந்து பெரும் படையுடன் வந்து யாழ்ப்பாணத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர்

கனகசூரியசிங்கைஆரியன் மீண்டும் இழந்த மணிமுடியைத் தரித்துக் கொண்டான். அவன் பின் அவனது மூத்தமகனான பரராசசேகரன் கிபி.1478 ஆம் ஆண்டு சிங்கைப்பரராசசேகரன் என்ற சிம்மாசனப் பெயரோடு ஆட்சி பீடமேறினான். சம்புமல்குமரயாவின் படையெடுப்பால் அழிவுற்ற தேவாலயங்களை இவன் புனருத்தாரணம் செய்வித்தான். சட்டநாதர் கோயில், வெயிலுகந்தபிள்ளையார்கோயில், கைலாசநாதர் கோயில், வீரமாகாளியம்மன் கோயில் என்பன

சிங்கைப்பரராசசேகரனால் புனருத்தாரணம் செய்விக்கப்பட்டன. இம்மன்னனே தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றினை நல்லூரில் நிறுவிய அரசனாவான். பரராசசேகரனின் சகோதரன் செகராசசேகரன் சிறந்த தமிழறிஞன். பரராசசேகரம் என்ற வைத்திய நூல், செகராசசேகரம் என்ற சோதிட நூல், இரகுவம்சம் என்ற காவியநூல் என்பன பரராசசேகரன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டன.

சிங்கைப்பரராசசேகரனுக்கு சிங்கவாகு, பண்டாரம், பரநிருபசிங்கன், சங்கிலி என நான்கு ஆண்மக்களும் பரவை என்ற ஒரு பெண்ணுமாக ஐந்து குழந்தைகளிருந்தனர். பரராசசேகர மன்னனின் இறுதிக்காலம் துயர்நிறைந்ததாக இருந்தது. கடைசி மகனான சங்கிலியே அத்துயரத்திற்குக் காரணமானான். சங்கிலி தனக்கு முன் அரசரிமை கொண்டிருந்த சிங்கவாகு, பண்டாரம் இருவரையும் சூழ்ச்சியால் கொன்றான். பரநிருபசிங்கன் அவ்வேளை கண்டி இராணியின் நோயினைத் தீர்ப்பதற்காக கண்டி சென்றிருந்தமையால் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தனது தந்தையையும் புறக்கணித்துவிட்டு, கிபி.1519 இல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரியாசனையில் ஏறினான். கண்டியிலிருந்து திரும்பி வந்த பரநிருபசிங்கன் தம்பிக்குப் பயந்து அவனுக்கு மந்திரியாகவிருக்க ஒப்புக் கொண்டான்.

தமிழ்மக்களிடையே நினைவு கொள்ளப்படும் மாமன்னனாகச் சங்கலி செகராசசேகரன் நினைவு கொள்ளப்படுவதற்குரிய காரணம், இறுதி வரை யாழ்ப்பாண அரசினை போர்த்துக்கேய அந்நியரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ்ச் செல்லவிடாது காக்கப் போராடியுள்ளான். போர்த்துக்கேயர் கிபி 1505 ஆம் ஆண்டே கோட்டை இராசதானிக்கு வந்திருந்த போதிலும் அவர்களால் யாழ்ப்பாணத்துடனான தொடர்பை 1543 ஆம் ஆண்டிலேயே கொள்ள முடிந்தமைக்குச் சங்கிலி மன்னனின் எதிர்ப்பே காரணமாகும். கிபி 1542 ஆம் ஆண்டு பிரான்சிஸ் சவேரியர் என்ற போர்த்துக்கேய மதகுரு மன்னாருக்கு வந்து 600 சுதேசிகளை மத மாற்றம் செய்தார்.

அதனைக்கேள்வியுற்ற சங்கிலி மன்னன் மன்னாருக்குப் படைபுடன் சென்று மதம் மாறிய மக்களையும் மதம் மாற்றிய மதகுருவையும் சிரச்சேதம் செய்வித்தான். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் பல கலகங்களுக்கும் காரணமான பௌத்த சிங்களவரையும் அகற்ற வேண்டி குறித்த தவணைக்குள் தமது இராச்சிய எல்லைக்கு அப்பால் செல்லுமாறு பணித்தான். அவர்களது சேத்தியங்களையும் இடித்துத் தள்ளினான். மன்னாரில் மதம் மாறியவர்களையும் மதப்பிரச்சாரம்செய்த குருவையும் அரசியல் நிர்வாகியாவிருந்த இளஞ்சிங்களையும் கொன்றமை அரசியல் பற்றியதாகுமென வரலாற்றாசிரியை திருமதி கிருஷ்ணகுமார் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

சங்கிலி மன்னன், போர்த்துக்கேயர் எக்கட்டத்திலும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் நிலை கொள்ளாது தடுப்பதில் முழுக்கவனத்துடன் இருந்தான். 1545 ஆம் ஆண்டு சீதவாக்கை, கண்டி அரசர்களுடன் சேர்ந்து போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகப் படையனுப்பிச் செயற்பட்டுள்ளான். அதில் வெற்றி காணமுடியவில்லை. 1552 இல் விதியபண்டாரா என்பவன் கோட்டை மன்னனுடனும் போர்த்துக்கேயருடனும் பகைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது அவனைச் சங்கிலி தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டான். வீரமாகாளியம்மன் கோயிலில் நிகழ்ந்த ஓர் கலவரத்தில் விதியபண்டாரா இறக்க நேர்ந்தது.

போர்த்துக்கேயப் படையெடுப்பு

மன்னாரில் நிகழ்ந்து முடிந்த துயரத்திற்குப் பழிவாங்கும் பொருட்டு 1543 இல் மார்ட்டின் அல்போன்சோதே சௌசா என்பவன் தலைமையில் போர்த்துக்கேயப் படையொன்று யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்பட்டது. சங்கிலி செகராசசேகரன் வழங்கிய திரவியத்தால் மிகமகிழ்ச்சியடைந்த போர்த்துக்கேயப்படை திரும்பிச்சென்றது. இரண்டாம் முறை 1560 ஆம் ஆண்டு கொன்ஸ்தாந்தீனு தே பிறகன்ஸா

என்பவன் தலைமையில் போர்த்தக்கேயப்படை 77 கப்பல்களுடன் கரையூரில் வந்திறங்கியது. சங்கிலி போராடியும் அப்படையைத் தடுக்கமுடியவில்லை. நல்லூர் நகரி முழுவதும் அப்படையால் சூறையாடப்பட்டது. இறுதியில் சங்கிலி மன்னன் போர்த்தக்கேயருடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைப்படி போர்த்தக்கேயருக்கு ஆண்டுதோறும் 12 கொம்பன் யானைகளும் 1200 பதக்குப் பணமும் மன்னாரை அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவும் ஒப்புக்கொண்டான். அதனால் போர்த்தக்கேயர் மன்னாரைக் கைப்பற்றி ஒரு கோட்டை அமைத்துக்கொண்டனர். திருக்கேதீஸ்வரத்தினை இடித்து அதன் கற்களை இக்கோட்டை கட்டப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அதனால் மன்னாரில் கத்தோலிக்க மதத்தினைப் பரப்புவது இலகுவாயிற்று. மன்னாரில் முத்துக் குளிக்கும் பகுதிகள் இவ்வாறு பறங்கிகள் வசமாகின.

சங்கிலி செகராசசேகரன் 1585 வரை ஆட்சி செய்தான். சங்கிலிக்குப் பின்னர் புவிராசபண்டாரம், காசிநயினார் அல்லது குஞ்சநயினார், புவிராசபண்டாரம் பரராசசேகரன், எதிர்மன்னசிங்ககுமாரன், சங்கிலிகுமாரன் செகராசசேகரன் ஆகிய ஆறு மன்னர்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னர்களாக விளங்கினர். சங்கிலிகுமாரன் செகராசசேகரன் காலத்தில் மூன்றாவது தடவையாக அந்திரே பூர்த்தாடு தே மென்டோன்சா என்பவன் பெரும் படையுடன் வந்திறங்கி யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். எனினும் திறை பெற்று எதிர்மன்ன சிங்கனை மன்னனாக்கி மீண்டான். அவன் இறக்க சங்கிலிகுமாரன் அரியணையிலமர்ந்து கொண்டான். இவனே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கடைசி மன்னன். 1620 ஆம் ஆண்டு பிலிப் தே ஒலிவேறா என்பவன் தலைமையில் வந்த படை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தினைத் தனதாக்கிக் கொண்டது. அன்று இழந்த சுதந்திரம் இன்று வரை மீட்கப்படவில்லை.

போர்த்துக்கேய யாப்னாபட்டினம்

கிபி 1617 இல் யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்தில் போர்த்துக்கேயரின் கொடி பறக்கவிடப்பட்டது. பிலிப் தே ஒலிவேறா யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் கவனராகப் பதவியேற்றான். சங்கிலிகுமாரன் சிறை பிடிக்கப்பட்டு கோவைக்கு அனுப்பப்பட்டான். அவனோடு அரசகுலத்தினரும் கோவைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை மீட்கும் ஒரு முயற்சி மிகப்புலி ஆராய்ச்சி என்ற தலைவனால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அவன் தஞ்சாவூரிலிருந்து பெரும் படையுடன் 1621 இல் வந்து வல்வெட்டித்துறையில் இறங்கிப் பறங்கிகளுடன் சமர் செய்தான். அப்படையெடுப்பினைப் போர்த்துக்கேயர் முறியடித்தனர். பண்ணைத்துறையில் ஏற்கனவே முஸ்லீம் வியாபாரிகளின் மண்கோட்டை மண்டபம் இருந்தவிடத்தில் போர்த்துக்கேயர் புதிதான ஒருகோட்டை கட்டிக்கொண்டனர். அக்கோட்டை 'The lady of Miracles' என அழைக்கப்பட்டது. அதற்குள் சதுரங்க வடிவில் ஒரு தேவாலயமும் அமைக்கப்பட்டது. 1632 இல் யாழ்ப்பாணக்கோட்டை கட்டி முடிக்கப்பட்டது. கோட்டை கட்டி முடிக்கப்பட்டதும் போர்த்துக்கேயர் தமது தலைநகரை நல்லூரிலிருந்து யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டனர். வர்த்தகத்தின் மூலம் திரவியம் திரட்டலும், மக்களைக் கத்தோலிக்கர்களாக மாற்றுவதும் போர்த்துக்கேயரின் குறிக்கோளாகவிருந்தது.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் சைவமத அனுட்டானத்திற்குப் பெரும் தடையிருந்தது. அரச உத்தியோகங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தினர் மட்டுமே பெற்றனர். அதனால் பலர் பெயரளவில் மதம் மாறிக்கொண்டனர். சைவ சமய வணக்கம் தடைசெய்யப்பட்ட தென்றும், பூசை முதலியன அனுட்டிப்பவர்கள் தண்டிக்கப்படுவர் எனவும் அறிவிக்கப்பட்டது. அதனால் உண்மைச்சைவர் சைவச்

சின்னங்களை அந்தரங்கமாக வணங்கிவந்தனர். விரதகாலத்தில் தாம் சாப்பிட்ட வாழையிலைகளை வீட்டுக்கூரைகளில் மறைவாகச் செருகிவைத்தனர். தலைப்பாகைகளைச் சிலுவை உச்சி வைத்துக் கட்டிக் கொண்டனர். வயிரவ சூலம் சிலுவையாகவும் சூலமாகவும் மாற்றக் கூடிய வகையில் செய்யப்பட்டது. ஒற்றர்களின் கண்களில் மண் தூவ இந்த தந்திர வழி கையாளப்பட்டது.

போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் மிகவும் உயர் அதிகாரம் கொண்டவனாக கப்பித்தான் மேஜர் விளங்கினான். அதற்கு அடுத்த கட்ட நிலைகளில் பாக்றர், அவ்விதார், அதிகாரம் என்பார் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவ்விதார் நீதிபதியாகவும் விளங்கினான். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் வரி அறவிடும் தலைமைக்காரர் இறைச்சுவர்கள் எனப்பட்டனர். அவர்களுக்குக் கீழ் உதவியாளர்களாகத் தலையாரிகள் இருந்தனர். பதவிகள் அனைத்தும் உயர்சாதியினருக்கே அளிக்கப்பட்டன. தலையாரிப்பதவி மகனுக்குரியதாகவிருந்தது. அதற்கும் அரசபண்டாரத்திற்கு 60 சக்கரம் (120 பொற்காசு) கொடுத்து உத்தியோகச் சீட்டு பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு பதவிக்கும் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பட்டினத்தில் பிரான்சிஸ்கன் சபை, யேசுசபை, டொமினிக்கன் சபை என மூன்று கிறிஸ்தவ சபையினர் மதப்பிரச்சாரஞ் செய்தனர். பிரான்சிஸ்கன் சபையினர் கரையோரங்களிலும், யேசு சபையினர் உண்ணாட்டுப் பகுதிகளிலும், டொமினிக்கன் சபையினர் யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்திலும் மார்க்கப்பிரச்சாரம் செய்தனர். பிரான்சிஸ்கன் சபைக்கு கண்ணாடிப்பாதிரியார் என மக்களால் அழைக்கப்பட்ட பேதுரு தே வெற்றன்சேர் என்ற மதகுரு விளங்கினார். அவர் ஊர்காவற்றுறையிலும், நல்லூரில் முன்னைய கந்தசுவாமிகோயில் இருந்தவிடத்திலும் கோயில்கள் (சேர்ச்சுகள்) கட்டினார். இன்றைய வெற்றிமாதா

கோயில் அமைந்துள்ள இடத்தில் முன்பு முஸ்லீம் பள்ளிவாசல் இருந்தது. அதனைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திவிட்டு அவ்விடத்தில் வெற்றிமாதா கோயிலைக் கண்ணாடிப் பாதிரியார் கட்டிமுடித்தார். யேசு சபையினர் குடாநாட்டில் வட்டுக்கோட்டை, சங்கானை, முகமாலை முதலானவிடங்களில் பத்துக்கோயில்கள் கட்டினர். 1627 இல் யாழ்ப்பாணத்தைத் தாக்கிய புயலினாலும், 1629 இல் கண்டி மன்னன் படைவைத்த தீயினாலும் இக்கோயில்களில் பலவும் அழிந்து போயின. பின்னர் அவை கல்லினால் கட்டப்பட்டன. சாவகச்சேரி வாரிவனாஸ்வரர் கோவில் இருந்தவிடத்திலும், மானிப்பாயில் மருதடி விநாயகர் கோயில் இருந்தவிடத்திலும் அவை தகர்க்கப்பட்டு அவ்விடங்களில் கிறிஸ்தவ கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. புத்தூரிலிருந்த புத்தகோயிலை இடித்துத்தள்ளிவிட்டு அவ்விடத்தில் கிறிஸ்தவ கோயில் கட்டப்பட்டது. மேலும் பறங்கியர் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டையும் வன்னிப்பிரதேசத்தையும் 32 கோயிற்பற்றுகளாக பிரித்து ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு கோயில் அமைத்தனர்.

1627 இல் யாழ்ப்பாணத்தினைப் பெரும் சூறாவளி தாக்கியது. கடல் சுனாமி போலப் பொங்கி கரையோரங்களைத் தாக்கியது. பொங்கிய அலை பண்ணைக் கோட்டை மதிலை மேவிப்பாய்ந்து கோட்டைக்குள்ளிருந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயம் வரை கடல் நீரானது வெள்ளமாய்ப் பிரவகித்தது என்றால் அதன் தாக்கம் விளங்கும். யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்தின் கப்பித்தான் மேஜராக விளங்கிய பிலிப் தே ஒலிவேரா 1627 இல் மரணமடைந்தான். அவனுக்குப்பின்னர் செயிக்சாஸ் காபிரேரா என்பவன் கப்பித்தான் மேஜராகினான். அவன் காலத்தில் கண்டி அரசன் செறைத் என்பான் தனது மகனை யாழ்ப்பாணத்து இளவரசி மணந்திருப்பதால் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தனது மகனுக்குரியதெனக் கூறி, 10 ஆயிரம் வீரர்களைக் கொண்ட படையொன்றினை ஒரு முதலியாரின் தலைமையில் அனுப்பி

வைத்தான். அவர்கள் வரும் வழியிலுள்ள கிறிஸ்தவக் கோயில்களைத் தீக்கிரையாக்கி, பச்சிலைப்பள்ளி குருமாரைக் கொன்று, அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். படைப்பலம்போதாமையால் பறங்கியர் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டனர். ஆனால் மாத்தறையிலிருந்து விரைந்து வந்த பறங்கிகள்படை சிங்களப்படையைச் சிதற அடித்தது. சிறைப்பட்டவர்கள் கொடூரமாக கொல்லப்பட்டனர்.

போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் பல்வகை வரிகளை மக்களிடமிருந்து அறவிட்டனர். நெய்யப்பட்ட சேலைகளுக்கு முத்திரைச்சந்தையில் முத்திரை குத்தப்பட்டு சப்பா எனப்படும் வரி அறவிடப்பட்டது. முத்திரை குத்தாத சேலையை விற்க முடியாது. வியாபரிகளிடம் தரகு வரி அறவிடப்பட்டது. உதாரணமாக ஒரு பணம் பெறுமதியான நெல் விற்பதாயின் ஒருபிடி நெல் வரியாகச் செலுத்தவேண்டும். கொழும்புத்துறை, அலுப்பாந்தித்துறை என்பனவற்றில் துறைமுகவரி அறவிடப்பட்டது. ஒவ்வொரு தோணிக்கும் ஒவ்வொரு காசு வரி. இறக்குகின்ற, ஏற்றுக்கின்ற ஒவ்வொரு பொருட்களுக்கும் ஆயவரி உண்டு. பச்சிலைப்பள்ளியில் ஆனையிறவில் ஊடுபோக்குவரி அறவிடப்பட்டது. அவ்விடத்தினைக் கடந்து வன்னிக்குப் போவதற்கும் வருவதற்கும் வரி அறவிடப்பட்டது. ஒரு மாட்டுப்பொதிக்குக் காற்பணம் வரியாக அறவிடப்பட்டது. வன்னியில் கமஞ் செய்பவர்கள் ஒவ்வொரு கமத்திற்கும் வரி செலுத்த வேண்டும். புகையிலை வரி குத்தகைக்காரனுக்கு விடப்பட்டது. குத்தகைக்காரன் தவிர வேறெவரும் புகையிலை விற்கக் கூடாது. மேலும் சாயவேர் வரி, மீன்வரி என்பனவும் அறவிடப்பட்டன. அதிகாரவரி, மறாளை எனப்படும் மரண வரி, போறோஸ் எனப்படும் காணி வரி, கலியாண வரி, பிணத்தைத் தகனம் செய்ய நூதனவரி என்பன பறங்கிகளால் அறவிடப்பட்டன. டொன், தொம் என்ற பட்டங்களைப் பணம் செலுத்திப் பெறமுடிந்தது. போர்த்துக்கேயராட்சிக் காலத்தில்

யாழ்ப்பாண மக்கள் ஆட்சியாளருக்கு அடங்கியே வாழ்ந்துள்ளனர். இராமன் ஆண்டாலும் இராவணன் ஆண்டாலும் யாழ்ப்பாண மக்களுக்குக் கவலையில்லை.

ஓல்லாந்தர்கால யாப்பனேபட்டினம்

1658 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தினைப் போர்த்துக் கேயரிடமிருந்து கைப்பற்றும் நோக்குடன் ஓல்லாந்தத் தளபதி றைக்ளோவ் பான்ஸ் கூன்ஸ், ஒன்பது கப்பல்கள், 1500 வீரர்கள் என்பனவற்றுடன் பறப்பட்டு மன்னாரைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து தரைமார்க்கமாகவும் கடல்மார்க்கமாகவும் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி படைகளை நகர்த்தினான். பூநகரியிலிருந்து யாதொரு தடையுமின்றி சாவகச்சேரியை அடைந்தனர். மறுநாள் உப்பாற்றினைக் கடந்து சுண்டிக்குழியிலுள்ள கோயிலை அண்டியபோது போர்த்துக் கேயர் எதிர்த்தனர். ஓல்லாந்தரின் படைக்கு எதிர்நிற்க வியலாது ஓடிக் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டனர். யாழ்ப்பாணக்கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டது. இறுதியில் போர்த்துக்கேயர் கோட்டையை ஒப்படைத்துச் சரணடைந்தனர். ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள ஹமன்ஹீல் கடற்கோட்டையும் கைப்பற்றப்பட்டது. கோட்டைக்குள்ளிருந்த அனைத்துப் போர்த்துக்கேயரையும் நிர்வாணமாக்கிப் பரிசோதித்து அவர்களிடமிருந்த அனைத்துப் பொருட்களையும் பறிமுதல் செய்த பின்னரே அவர்களைக் கப்பலேறவிட்டனர். மூன்று மாத முற்றுகையின் பின்னர் யாழ்ப்பாணக்கோட்டை ஓல்லாந்தர் வசமாகியது. கோட்டைக்குள் அகப்பட்ட போர்த்துக்கேயர் கோட்டைக்குள்ளிருந்த நாய்களையும் பூனைகளையும் தமது உணவாக்கிக் கொள்ளும் பரிதாபமும் நேர்ந்தது.

றைக்ளோவ் பான்ஸ் கூன்ஸ் (வன்கோயுன் என்பர்) ஓல்லாந்தக் காமாண்டர் யாழ்ப்பாணக்கோட்டையைப் புதுப்பித்து எண் வடிவக் கோட்டையாக மாற்றி அமைப்பித்தான். தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே மிகவும்

அழகானதும் மிகுந்த பலமானதும் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையாகும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒல்லாந்தரைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஒல்லாந்தரின் இராசவாசல் முதலியாராக இருந்து பணியாற்றியவன் டொன்லூயிஸ் பூதத்தம்பி முதலியாவான். அரச உத்தியோகம் பார்ப்பதாயின் நிச்சயமாகப் பெயருக்காவது கிறிஸ்தவனாக இருக்கவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் ஐவரும், மன்னார்த் தலைவன் ஒருவனும், கல்தேறா என்ற கத்தோலிக்கக் குருவும், வேறு ஆறுபேரும் ஆக பதினான்குபேர் சேர்ந்து ஒல்லாந்தருக் கெதிராகச் சதித்திட்ட மொன்றினை இட்டனர். நாள், நேரம் எல்லாம் குறிக்கப்பட்டது. ஆனால் மனுவேல் அந்திரோடா எனும் சிங்கள முதலியார் ஒருவன் இச்சூழ்ச்சியை எப்படியோ அறிந்து வெளிப்படுத்திவிட்டான். அவர்கள் அனைவரும் பிடிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனைகள் மிகமிகக் குரூரமானவை. சிலுவைச் சட்டங்களில் பிணைக்கப்பட்டனர். நெஞ்சுகள் பிளக்கப்பட்டு இருதயங்கள் பிய்த்தெடுக்கப்பட்டு அவர்களின் வாய்களில் வைக்கப்பட்டன. சிரசுகள் கொய்யப்பட்டு கோட்டையிலும் சீதாரியிலும்(நகரம்) தடிகளில் குத்திப் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறான ஒரு சதியை எவரும் நினைத்தும் பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காக இவ்வாறான கொடுமையான தண்டனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

சிங்கள ஆட்சியாளர்களுக்கெதிராக முதன் முதல் கிளர்ச்சி செய்த உத்தரதேசத்து முதலிகளுக்குத் தலைமை தாங்கியவன் உக்கிரசிங்கன் ஆவான். யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் மன்னனும் அவனே. இறுதிவரை சுதந்திரத்திற்காகப் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகப் போராடிவன் சங்கிலி செகராசசேகரனாவான். அதுபோல ஒல்லாந்தருக்கெதிராக அவர்களை இங்கிருந்து அகற்றுவதற்கு முயன்று அதற்குப்

பலியாகியவன் பூதத்தம்பி ஆவான். சுதந்திர வீரர் வரிசையில் இவர்களும் எண்ணப்பட வேண்டியவர்கள்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் அயல் தீவுகளுக்கெல்லாம் ஒல்லாந்தர் தமது நாட்டுப் பெயர்களை வைத்துப் பாழடித்தனர். காரைதீவு - அம்ஸ்ரடாம்; ஊர்காவற்றுறை - கைந்ஸ்; தண்ணித்தீவு (வேலணை) -லயிடன்; புங்குடுதீவு - மிடில்ஸ்பேர்க்; நயினாதீவு ஹார்னெம்; அனலைதீவு - நொற்றர்டாம்; நெடுந்தீவு - டெல்ப்ற்; இரணைதீவு - ஹூன் என்கயிசக்; - எமது அடிமை மனம் இன்றும் அப்பெயர்களைப் பின்பற்ற வைத்துள்ளது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் ரோமன் டச்சுச்சட்டங்கள் இங்கு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. அத்துடன் யாழ்ப்பாண மக்களின் தேசவழமைச் சட்டங்களும் பின்பற்றப்பட்டன. தேசவழமைச்சட்டங்கள் எழுத்திடப்பட்டன. தேசவழமைச் சட்டம் எழுத்திடப்பட்டபோது யாழ்ப்பாணத்து முதலியார்கள் பன்னிரண்டு பேர் அதனைச் சரியென ஒப்பமிட்டுள்ளனர்.

ஒல்லாந்தர் இங்கு வரும் போது மனைவிமாருடன் வரவில்லை. அதனால் பறங்கிப் பெண்களையும் சுதேசிப் பெண்களையும் மணந்து கொண்டனர். பறங்கிகளுக்கும் சுதேசிகளுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் துப்பாசிகள் என அழைக்கப்பட்டது போல, ஒல்லாந்தருக்கும் சுதேசிகளுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் மெஸ்ற்றிசீஸ் என்றழைக்கப்பட்டனர். ஆரம்ப காலங்களில் தமது புாட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்வத்திற்கே முதன்மை அளித்தனர். கத்தோலிக்க கோயில்களை இடித்தும் கத்தோலிக்க மக்களைத் துன்புறுத்தியும் வந்தனர்.

1690, டிசம்பர் 24 ஆம் திகதி கிறிஸ்மஸ்ஸிற்கான நடுநிசி ஆராதனையை இரகசியமாகக் கொண்டாட பாதர் ஜோசெப் வாஸ்கம் சில கத்தோலிக்கர்களும் விரும்பினர். பாதர் வாஸ் ஏற்கனவே சில்லாலையிலும் அயற் கிராமங்களிலும் ஒல்லாந்தருக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாக

ஆராதனைகள் நடாத்திவந்தார். சில்லாலையில் ஒரு கத்தோலிக்கர் இல்லத்தில் அன்றிரவு கூடினர். பாதர் வாஸிற்காக அவர்கள் காத்திருந்தபோது ஒல்லாந்த வீரர்கள் அங்கு கோபத்துடன் புகுந்தனர். 300 கத்தோலிக்கர்களைச் சிறைப்படுத்தினர். காமாண்டர் வான் றிகேடேயின் கட்டளைப்படி அவர்கள் கைதாகினர். அவர்களில் எட்டுப்பேர் ஒல்லாந்த அதிகாரியின் கட்டளைப்படி கசையடிக்கு உள்ளாகினர். பயமின்றி உண்மையை ஒப்புக்கொண்ட அவர்களில் ஒருவனான பேதுரு என்பான் அதில் தனது கடைசி மூச்சையும் விட்டிறந்தான். சிலர் எச்சரிக்கையோடு தண்டிக்கப்பட்டனர். ஏனையோர் சங்கலியால் பிணைக்கப்பட்டு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு கட்டாயசேவகத்தில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

சைவர்களை அவர்களது சமயவொழுக்கத்தில் ஈடுபடாது பல வழிகளில் தடுத்தனர். அதனால் அவர்கள் இரகசியமாகவே சமயத்தினை அனுட்டிக்க முடிந்தது. கிறிஸ்தவ விரோதமாக எவராவது ஒழுக்குவது கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் கடுந்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சைவப் பெண்களை மணந்த கிறிஸ்தவ ஆடவர் மரணதண்டனைக்குள்ளாகியுள்ளனர். ஒல்லாந்தரின் பிற்கூற்றில் அவர்கள் சமயநெகிழ்ச்சியைப் பின்பற்றினர். பெருமாள் கோயில், வண்ணை வைத்தீஸ் வரன் கோயில், நல்லூக் கந்தசுவாமி கோயில் என்பன அமைக்க அனுமதிக்கப்பட்டன. காணிகளுக்கான தோம்புகள் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பதிவிடப்பட்டன. ஊர்காவற்றுறைக் கடல் கோட்டை, மன்னார்கோட்டை பூநகரிக் கோட்டை, ஆனையிறவுக் கோட்டை, வெற்றிலைக்கேணிக் கோட்டை, இயக்கச்சிக் கோட்டை, காங்கேசன்துறைக்கோட்டை என்பன சில செப்பமிடப்பட்டன. சில புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அடிமை வியாபாரம் முக்கியம் பெற்றிருந்தது. ஒரு அடிமை ஒரு பிடி அரிசியின் விலையை உடையவனாக இருந்தானாம் என்ற போதிலும் அடிமை

வியாபாரம் மிக இலாபகரமானதாக இருந்துள்ளது. 1824 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் வடசிறைக்கோவியம் எனப்படும் 15341 அடிமைகள் இருந்தனர். அடிமைகளை விற்கக் கொண்டு போகும்போது கயிற்றில் பிணைத்துக் கொண்டு சென்றனர். ஆபிரிக்காக் கண்டத்திலிருந்து அமெரிக்காவுக்கு மட்டும் அடிமைகள் பிணைத்துக் கொண்டு செல்லப்படவில்லை. எமது நாட்டிலும் அக்கொடுமை நடந்தேறியுள்ளது. வன்னியிலும் கண்டியிலும் அனேக அடிமைகள் விற்கப்பட்டனர். அடிமைகள் தம்மைச் சேவகத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வது வெகு பிரயத்தனமாக இருந்தது. கிறிஸ்தவரான அடிமைகளுக்குச் சில சலுகைகள் இருந்தாலும் தமது நலன் கருதி அடிமைகள் கிறிஸ்தவராவதும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. பெரும்பாலான அடிமைகள் இந்தியாவிலிருந்தே தருவிக்கப் பட்டனர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் யாழ்ப்பாண மக்கள் செலுத்திய வரிகள் பட்டியலிடப்படவேண்டியவை. தலைவரி, நிலவரி, மரவரி, துறைமுகத்தீர்வை, ஆய்வரி, தென்னைவரி, புகையிலைவரி, புடைவைவரி, பூணாரவரி (ஆபரணவரி), விவாகவரி, அதிகாரிவரி, ஒப்பீசவரி, மீன்வரி, மரணவரி, தவறணைவரி, தரகவரி, அடிமைவரி, மான்தோல்வரி, தொழில்வரி எனப்பலவாறாக மக்களை உறிஞ்சினர். பிறந்ததிலிருந்து சுடுகாடு செல்லும் வரை ஒருவன் வரி கட்டியே தீரவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு ஒல்லாந்தரின் சாப்பாட்டிற்காக ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் ஒவ்வொரு நாளும் முறை வைத்து ஒவ்வொரு மாடு அனுப்பவேண்டுமென பகாசரக் கட்டளையை ஒல்லாந்தர் பிறப்பித்தனர். திருநெல்வேலியிலிருந்த ஞானப்பிரகாசர் அக்கட்டளைக்கு இணங்காது இந்தியாவிற்கு ஓடிச் சென்றார். இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வரும் பிச்சைக்காரர்களுக்கும் நாடோடிகளுக்கும் இங்கு தங்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் வன்னிக்குப்

போவதற்கும் பாஸ் அனுமதிப் பத்திரம் வழங்கப்படவில்லை. இந்தியாவிற்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். அத்தோடு இராசகாரியம் அல்லது ஊழியம் ஒல்லாந்தருக்குச் செய்யவேண்டியிருந்தது. தோம்பில் பதியப்பட்ட ஒவ்வொரு ஊழியனும் மாதமொரு நாளாக மூன்று மாதங்களுக்கொரு முறை மூன்று நாள் ஊழியம் செய்ய வேண்டும். கட்டு வேலை, கல்லுடைத்தல், தென்னம்பிள்ளை நடுதல், மரந்தறித்தல், வேளாண்மை செய்தல், பட்டாளத்திற்குத் தண்ணீர் சுமத்தல் முதலான வேலைகளுக்கு பண்டாரப்பிள்ளை எனும் கங்காணியின் கீழ் விடப்பட்டனர். போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து ஒல்லாந்தருக்கு வேலைக்காரர் மாற்றப்பட்டனர். அவர்கள் சிறைகள் (அடிமைகள்) எனப்பட்டனர். 1679 இல் ஒல்லாந்தரிடம் சிறைகளாக சாயவேர் கிண்டுவோர், மரந்தறிப்போர், வெடிமருந்தரைப்போர், குதிரைகளுக்கு உணவு தேடுவோர் என 643 பேர் கம்பனிச்சிறையாய் இருந்தனர். 1726 இல் பெரும் வெள்ளப்பெருக்கு யாழ்ப்பாணத்தைத் தாக்கியது. பயிர்கள், ஆடுமாடுகள், மக்கள் அழிய நேர்ந்தது. பஞ்சம் ஏற்பட்டது. வெள்ளம் தங்கு தடையின்றி வடிந்தோடிக் கடலில் சேர வசதியாக யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய கால்வாய்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவை இன்றும் சீராகவுள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்தின் கம்மாந்தாராக விளங்கிய ஜான் மக்காரோ என்பான் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் என்பாரைக் கொண்டு யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்ற யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரத்தை எழுதுவித்தான். தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்த முதலியார் பிலிப் குமாரவேலன் 1756 இல் ஒல்லாந்தக் கம்பனியின் முதலியார் சுதேசிய வைத்தியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1785 இல் முதன் முதலாக தாள் காச ஒல்லாந்த ஆளுநர் வன்டேர் கிராப் என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

ஆங்கிலேயரின் யப்னா

1795, செப்டம்பர் மாதம் கப்ரின் ஸ்ருவார்ட் என்ற ஆங்கிலேயக் கப்ரினின் தலைமையில் ஆங்கிலேயக் கப்பல் படையொன்று பருத்தித்துறையில் வந்திறங்கி யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி முன்னேறியது. செப்டம்பர் 28 இல் யாழ்ப்பாணம் ஆங்கிலப்படைகளால் முற்றுகையிடப்பட்டது. ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆங்கிலேயர் கரங்களுக்கு யாழ்ப்பாண ஆட்சி மாறியது.

சுதந்திர இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம்

1933 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை இலங்கையரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென பிரித்தானிய ஆட்சியினர் முடிவுசெய்தனர். அதனை ஆராய்வதற்காக 1944 இல் சோல்பரிப்பிரபுவின் தலைமையில் ஓர் ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. சட்டசபையிலிருந்த டி.எஸ்.சேனனாயக்கா குழுவினர் சோல்பரி குழுவினரைப் பகிஸ்கரித்தனர். கண்டிச் சிங்களவர் சமஷ்டி முறையில் தமது பிராந்திய உரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரினர். யாழ்ப்பாணத்தின் சட்டசபை உறுப்பினர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், இலங்கைக்கு நாங்கள் அடிமைகளாக வரவில்லை. உரிமை கொண்ட ஆட்சியாளர்களாக வந்தோம். எமது நிலத்தில் நாம் உரிமை கொண்டாடிக் குடியேறினோம். தமிழர்கள்தான் இந்த தீவின் ஆதிக்குடிகள் என்பதைச் சிங்களவர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பருத்தித்துறை முதல் தேவேந்திரா முனை வரை ஆட்சி செய்த அரசை நாம் பெற்றிருந்தோம். ஐரோப்பியக் கடலோடிகள் வரும் வரை தமிழர்கள் அந்நியரால் ஆட்சி செய்யப்படவில்லை. எம்மை நாமே ஆட்சி செய்தோம். என்றெடுத்துரைத்தார். ஆட்சியுரிமைக்கு இலங்கையின் இரு மொழிவாரி இனங்களும் உரிமையுடையன. அதனால் தான் பொன்னம்பலத்தின் கோரிக்கையை ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கோரிக்கை எனப்பட்டது. சோல்பரிக்குழுவினரிடம்

யாழ்ப்பாண தேசம்

தனியாட்சியையோ, சமஷ்டி ஆட்சியையோ தமிழ்த் தலைவர்கள் கேட்கவில்லை. ஒற்றையாட்சியில் தமது உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுமென நம்பினர் போலும். சோல்பரி ஆணைக்குழு ஒற்றையாட்சியைப் பரிந்துரைத்தது.

1948, பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் ஆட்சியைச் சிங்களத் தலைவர்களிடம் தூக்கிக்கொடுத்துவிட்டு வெளியேறினர். பிரித்தானிய யூனியன் ஜாக் கொடி இறக்கப்பட்டு சிங்கக் கொடி ஏற்றப்பட்டது. 1948 பெப்ரவரியில் ஆட்சி மாற்றம் நடந்தது. அதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தமிழருக்கெதிராக முதல் நடவடிக்கை அரங்கேறியது. இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் தமது வாக்குரிமையை இழந்து நாடற்றவர்களாக கியது. அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரசிலிருந்து செல்வநாயகம் விலகுவதற்கு இந்த தப்பான சட்டம் காரணமாயிற்று. அவர் தமிழரசுக்கட்சியை (சமஷ்டிக் கட்சி) ஆரம்பித்தார். மொழியுரிமை பிரச்சினையாக வந்தபோது தலைவர்கள் மொழியுரிமைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த வேளையில் சிங்கள அரசு தமிழனின் பூர்விகக் காணிகளைக் குடியேற்றத்திட்டம் என்ற போர்வையில் கிழக்கிலும் வடக்கிலும் கபளீகரம் செய்து கொள்ளத்தொடங்கியது. பரராளுமன்றக் கதிரைகளைக் கைப்பற்றித் தம் கட்சி ஆட்சியை நிறுவ விரும்பிய ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தலைவர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா 1955 இல், தான் ஆட்சிக்கு வந்தால் சிங்களம் மட்டுமே அரசு கரும மொழியாகும் என எடுத்துரைத்தார். 24 மணிநேரத்தில் சிங்களத்தினை அரசுகரும மொழியாக்குவேன் என்றார். அவை நிறைவேறின. அகிம்சை முறையில் பாராளுமன்றத்தின் முன் சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழ்த் தலைவர்கள் சிங்களக் காதையர்களால் நையப்புடைக்கப்பட்டனர். அருகிலுள்ள ஏரியில் வீசப்பட்டனர்.

சிங்கள தமிழ் உறவுகள் மோசமடைந்தன. பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து ஐக்கியதேசியக்கட்சி கண்டிக்கு ஒரு யாத்திரையை மேற்கொண்டது. பௌத்தபிக்குகள் வழமைபோல எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். பண்டாரநாயக்க ஒப்பந்தத்தைக் கிழித் தெறிந்தார். 1958 இல் சிங்களக்காடையர்கள் இனக் கலவரத்தைத் தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கிளப்பிவிட்டனர். அவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் இனக்கலவரங்களால் இலங்கை எரிந்தது. யாழ்ப்பாணம் பொதுசன நூல் நிலையத்துடன் எரிந்தது.

ஏமாற்றத்தின் உச்சியில் தமிழ்த் தலைவர்கள் 1972, மே 14 இல் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியாக தமிழரசுக் கட்சியை மாற்றினர். 1976, மே 14 ஆம் திகதி தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி என தமிழ்க் கட்சிகளின் இணைப்பால் அது உருவாகியது. 1972 இல் முற்றவெளியில் பகிரங்கமாக நிகழ்ந்த அரசியல் திட்ட எரிப்புடன் இளைஞர்கள் தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டனர். வன் செயல்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. 1972 முதல் 1977 வரை பொலிசாரால் 42 இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணை என்ற பெயரில் சித்திரவதைக்குள்ளாகினர்.

பிரபாகரன் என்ற இளைஞன் வேண்டப்படுபவராக பொலிஸார் விளம்பரம் ஒட்டினர். அவர் கடைசி வரை பொலிசாரின் கரங்களில் சிக்கவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் விடுதலையாகிய இளைஞர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் இயக்கங்களாகப் பிரிந்து போராடினர். இம்மண்ணிற்கு ஆயிரக்கணக்கில் விதையாயினர். இன்னமும் தமிழ் மக்களின் விடுதலை யாத்திரை நிற்கவில்லை. அடிமைத்தனமும் ஏகாதிபத்தியமும் எந்நாளும் தொடர்வதில்லை.

உசாத்துணை நூல்கள்:

1. ஈழத்தவர் வரலாறு, கலாநிதி க.குணராசா, 1996, பூபாலசிங்கம் வெளியீடு, கொழும்பு.
2. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், முதலியார் செ.இராசநாயகன், 1933, யாழ்ப்பாணம்.
3. Notes on Jaffna, John. M. Maryn, 1923, American Ceylon Mission Press, Tellippalai.
4. A Hand Book to the Jaffna Peninsula, 1905, American Ceylon Mission Press, Tellippalai.
5. The Kingdom of Jaffnapatnam, 1920, P.E.Pieris, The Ceylon Daily News, Colombo.

மிகவிரைவில் வருகிறது!

அறிவுக்களஞ்சியம் நூல்வரிசை - 2

கிரண் பேடி

மிகச் சிறந்த வீராங்கனையான
ஒரு இந்தியப் பெண்ணின் வரலாறு

சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு சிறுமி, தானும் ஆண்களைப்போல் பெரிய பதவி வகித்து சாதனைகளை செய்பவெண்டுமென்று சிறு வயதிலேயே ஆசைப்பட்டு, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற இலட்சிய வெறியோடு படித்து, இந்திய காவல்துறையின் உயர் அதிகாரியாக (ஐ.ஐ.பி.) பதவிவகித்து, அதிலிருந்துகொண்டு உலகமே வியக்கும் வண்ணம் பல சாதனைகள் புரிந்தவர் கிரண் பேடி.

நூடறிந்த எழுத்தாளர்

எஸ்.பி. கிருஷ்ணன்

சுவைபட எழுதியிருக்கிறார்

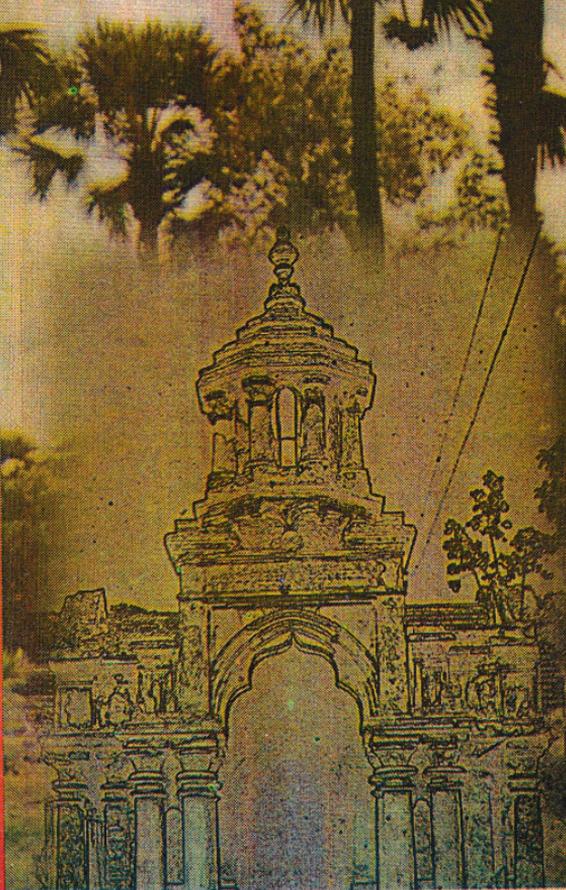
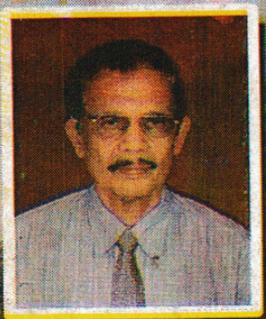
படித்துப் பயன்பெறுங்கள்.

விலை ரூ.30/=

தனிப்பிரதியை தபாலில் பெற விரும்புவோர் ரூ. 40/= வுக்கான அஞ்சல் கட்டளையை (Postal Order) அனுப்பிவைத்து நூல் அஞ்சலில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வரதர் வெளியீடு,

84/3, மானிப்பாய்ச்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

வரதர் வெளியீடு